

[Carsten Raft.]

muligvis kunne bevise noget om dette, og jeg har fået et værk i hænde, som er udarbejdet i anledning af stedtillægget — en indexberegning for skat og husleje, og her viser det sig, at Lyngby—Tårnbæk, Gladsakse og tilsvarende kommuner ligger langt højere end København. Altså igen en ny beregning, der viser det samme.

Alle de beregninger, der overhovedet er til vor disposition, viser, at disse kommuner i hvert fald bør have samme skattefradragetsret som København. Altså — om det, der danner grundlaget, kan der ikke være nogen som helst tvivl. Det drejer sig her ikke om tilfældige kommuner med særlig gunstige eller ugunstige tal; det er faktisk hovedstadskommuner, kommuner, der lever deres liv sammen med hovedstaden og under hovedstadsvilkår, så der er ikke noget forbavsende i, at forholdet er, som jeg har nævnt; de lever bare på den anden side takstgrænsen og retfærdigheden, og derfor er de ikke med i en rimelig beregning.

Der er imidlertid det ejendommelige, at lovgivningsmagten i visse tilfælde har bøjet sig for dette forhold. På mange andre områder har man indrømmet de pågældende kommuner en lignende stilling som København. Lad mig nævne beregningen af alders- og invaliderente, der foretages efter hovedstadstakst. Men morsomt nok — den skattelettelse, der gives alders- og invaliderentnydere, beregnes ikke efter hovedstadsforhold. Jeg kan endvidere nævne, at sygekassegrænsen fastlægges efter hovedstadsforhold ligesom børnebidrag, hustrufradrag, og børnefradrag for kommuneskattens vedkommende. Men stadig står tilbage, at for statsskattens vedkommende — til trods for at grundlaget, som man ser det udfra, nemlig omkostningerne ved at leve det pågældende sted, i hvert fald er det samme — er disse fradragstakster mindre for omegnen.

Hertil kommer, som enhver, der har kendskab til de pågældende forhold, ved, de særlige udgifter for omegnsboerne. Jeg tænker på transporttillægget. Det drejer sig om et tillæg på 200—300 kr., og for en familie, der består af flere medlemmer, bliver det et ganske anseligt beløb. Endvidere kan jeg nævne — hvad der gælder for mange af disse kommuner — de meget høje ejendoms-skatte; de er 3—4 gange så høje, som de er i København, grundet på den regel, der er om ejendomsskatte og deres fordeling i forhold til de direkte skatter i København og omegn. Vi vil nå frem til det resultat, at boerne derude betaler en forholdsvis langt højere skat, og at de på mangfoldige andre

områder er urimeligt og dårligt stillede, udelukkende fordi man ikke har foretaget de ganske almindelige omgrupperinger, som alle forhold tilsiger skal foretages.

Det forekommer mig, at man må have bragt orden i den slags ting. Man har ikke kunnet få det under udvalgsbehandlingen. Det er der ikke noget at sige til, når så store ting som her skal afgøres, når man har så travlt, kan det ikke lykkes at få det hele igennem. Men nu er der et år til at kigge på spørgsmålet, og jeg vil bede den højtærede finansminister se på det. Det forekommer mig, at vi ikke i længden kan være bekendt at vedtage love, for hvilke forudsætningerne er gået af gevind, og det er faktisk tilfældet her. Med god grund påkalder de meget store befolkningsgrupper, det her drejer sig om, os om en retfærdig behandling, de påkalder regering og rigsdag og beder deres repræsentanter, både Lyngby og Gladsakse, om at interessere sig for, at disse retfærdighedskrav bliver honoreret, og det synes jeg vi har forpligtelse til.

Edvard Sørensen: Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale at stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stillede det op sådan, at det grundlag, på hvilket vi fra venstres side havde ønsket ekstraskatten skulle bortfalde, var bortfaldet derved, at der vil blive større forsvarsudgifter. Det kan jeg ikke erkende. Ved det indgåede forlig er en del af ekstraskatterne bortfaldet, og det er vor opfattelse på baggrund af den overbudgettering, der foreligger, at der er plads til de forsvarsudgifter, der vil komme i det år, vi går ind i.

Derefter sagde det ærede medlem, at når jeg havde udtalt, at jeg måtte bedømme det sådan, at der var et flertal for regeringens forslag i den affattelse, hvori det forelå, var det ikke rigtigt, idet der ikke ville blive gennemført noget forslag, uden at man havde imødekommet de ændringer, der var ønsket fra det radikale venstres side. Det, jeg byggede min betragtning på, var ordførerens tale ved første behandling, hvor det ærede medlem på sp. 2988 siger:

„Fra mit partis side kan vi hilse med tilfredshed, at det nu endelig har været muligt for en finansminister at forelægge et lovforslag, der bebuder en nedsættelse i udskrivningen af statsskat for rundt regnet 1,7 mill. skatteydere.“

Og senere i samme spalte siger det ærede medlem:

„Lad mig sige straks, at disse bestræbelser vil det radikale venstre støtte; vi vil